

1

Mikey kunde inte fatta att det här var hans liv.

Här stod mjölken på disken framför honom. Här stod Ajay med handen förväntansfullt utsträckt. Och här stod Mikey och rotade efter mynt bland gamla kvitton och trasiga pappensäckdukar i jackfickan. En kvinna bakom honom i kön skrapade med fötterna. Bakom henne hostade en kille otåligt.

Mikey kände vreden vakna i magtrakten. "Ursäkta", mumlade han. "Jag får strunta i den."

Ajay skakade på huvudet. "Ta mjölken och betala i morgon, det går bra. Och här, ta med lite choklad till dina sysstrar."

"Nej. Det är bra."

"Var inte dum, ta den." Ajay stoppade ner ett par KitKat i påsen tillsammans med mjölken. "Och ha en bra dag nu, hörnu."

Det tvivlade Mikey på. En sådan hade han inte haft på flera veckor. Han lyckades ändå nicka kort till tack, tog påsen och drog.

Ute regnade det fortfarande, ett tunt dis föll i ljuset från lysröret ovanför dörren. Han tog ett djupt andetag och försökte känna doften från havet, men luften luktrade kylskåp – det hade väl något att göra med fläktarna som blåste varmluft från affären bakom honom. Han drog upp huvan och gick över gatan till hyreshusen.

När han kom tillbaka till lägenheten satt Holly på mattan framför teven och åt flingor med chokladsmak direkt ur paketet. Karyn hade slutat gråta och stod på knä bakom henne och borstrade tyst sin systers hår.

Mikey granskade henne uppfifrån och ner. "Mår du bättre?"

"Lite."

"Vill du berätta vad det var som hände?"

Karyn ryckte på axlarna. "Jag försökte gå ut. Jag kom så långt som till ytterdörren."

"Ja, det är ju ändå när."

Hon himlade med ögonen. "Öppna champagneflaskan."

"Det är en början."

"Nej, Mikey, det är slutet. Holly behövde mjölk till flingorna och jag klarade inte ens det."

"Nej, men nu har vi mjölk, så vill du ha en kopp te?"

Han gick ut i köket och fyllde vartenskokaren. Han drog ifrån gardinerna, öppnade fönstret. Regnet höll på att avta och det doftade friskt där ute nu. Han kunde höra ett barn gråta. En kvinna skrek. En dörr smällde igen tre gånger. *Bang. Bang. Bang.*

Holly kom in och ställde ifrån sig flingpaketet på köksbänken.

Mikey pillade på hennes pyjamasstrage. "Varför har du inte skökläderna på dig?"

"För att jag inte tänker gå."

"Jo, det ska du."

Hon dunsade baklänges in i kylskåpet med ansiktet upp mot taket.

"Jag kan inte gå till skolan, det är ju den där borgenförhandlingen!"

Han såg bisstert på henne. Hur fan kunde hon veta det? "Du, Holly, om du lovar att du går och klär på dig så ska du få en KitKat."

"Är det två eller fyra bitar?"

"Fyra."

Han rotade i påsen, fiskade upp en av godisbitarna och dinglade med den framför näsan på henne. "Och kan du gå och väcka mamma?"

Holly så förvånat upp. "Säkert?"

"Jäpp." Vad var det här om inte en nödsituation?

Holly skakade på huvudet som om det var ett galert påhitt, slet åt sig KitKaten och sprang upp för trappan.

Mamma trodde att polisen kunde hjälpa Karyn, det var det som var problemet. Efter att ha tagit med Karyn till polistationen och annämt det som hänt hade mamma dragit sig undan, och antagligen intralat sig att hon hade gjort sitt. Men polisen var värdelös. De hade ställt massor av personliga frågor till Karyn, trots att hon var upprörd. Och sedan hade den kvinnliga polisen som följde henne hem tittat bisstert på röran, som om hon dömd ut hela familjen. Mamma trodde att det var normalt, men Mikey hade bitit sig i tungan av frustration, fått blod i munnen, känt rotsmaken och den tjocka konsistensen.

Senare, när polisen gått, hade Mikey lirkat ur Karyn adressen och sagt åt Jacko att komma med bilen. Jacko hade också tagit med sig killarna, men när de kom fram till skitögens hus var det för sent – Tom Parker hade blivit gripen flera timmar tidigare och brottsplatsundersökarna höll redan på att dammsuga stället.

I nästan två veckor hade Mikey försökt att svälja vreden. Men hur kunde han hindra att det vände sig i magen varje gång Karyn grät? Hur kunde han se Holly stryka Karyn över armen, krama hennes axel, ge henne små blöta klappar i ansiktet, som om hon var en radio som behövde ställas in eller en trasig teve?

Mammans lösning var att gömma sig. Men en årtåring som tröstar en femtonåring betydde att världen var uppochner. Och något måste göras.

Han bryggde teet och tog med det in, ställde det på bordet framför Karyn. Hon hade gjort ett bo åt sig själv i soffan. Hon gjorde så hela tiden – drog över sig dynor, filtar, tröjor.

Mikey gick bort och sarte sig på kanten. "Hur känner du dig nu?" Med ljuset bakifrån var hon en väldigt sorglig syn.

"Han är nog redan ute", sa hon. "Går väl omkring och trivs."